

GAZET VAN ANTWERPEN

Scheppers wuift monument na 40 jaar uit: mevrouw Schueremans leerde duizenden Frans

07/12/2018 door Sven Van Haezendonck

MECHELEN - Het Scheppersinstituut in Mechelen neemt afscheid van een monument. Veertig jaar lang heeft Sonja Schueremans (60) Frans gegeven in de middelbare school. En ze zou het zo opnieuw doen. “Zonder de paperassen zou ik het blijven doen. Ik ga het enorm missen”, zegt ze.

Sonja Schueremans uit Boortmeerbeek was 21 toen ze in 1979 Scheppers aan de Melaan binnenwandelde. Vrouwen waren toen nog een zeldzaamheid in deze jongensschool. “Er werd nogal gefloten op de speelplaats. Ik had in die tijd nog lange haren en ik was de jongste leerkracht”, blikt ze terug. Broeder-directeur Jules Awouters was net directeur.

Vier directeurs heeft ze zien passeren. Gaandeweg maakte ze vanop de eerste rij mee hoe het Scheppersinstituut werd omgevormd tot een gemengde school en hoe het internaat werd afgeschaft.

Onderwijsfamilie

Dat mevrouw Schueremans op een dag voor de klas zou staan, stond in de sterren geschreven. “Ik kom uit een Mechelse onderwijsfamilie”, zegt ze. Haar overleden vader Gustaaf en zijn broer Marcel, een eeneiige tweeling, gaven les in de Technische Scholen Mechelen (TSM). “Mijn moeder Wilhelmine Bosmans, 85 jaar ondertussen, was leerkracht in Coloma”, klinkt het. Na haar studie aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en een jaar studeren in Spanje begon ze les te geven in het Scheppersinstituut.

“Ik heb altijd Frans gegeven, in de beginjaren aangevuld met enkele uurtjes geschiedenis en Engels. De laatste jaren kreeg ik er nog Spaans bij”, vertelt Sonja. Geen enkele dag kwam ze tegen haar zin werken. “Nooit, ik heb altijd graag lesgegeven. Moesten alle paperassen er niet meer bij zijn, zou ik het blijven doen. Ik ga het enorm missen, heel erg zelfs”, stelt ze.

In het onderwijs heeft Sonja Schueremans gedurende die veertig jaar een hele evolutie meegemaakt. “Er wordt vandaag veel meer gevraagd van een leerkracht. Je moet met veel meer rekening houden en je moet veel korter op de bal spelen. Alles moet op papier staan. Je bent minder vakleerkracht en veel meer een opvoeder die alles in goede banen moet leiden. Ouders verwachten dat ook. Vroeger kon je al eens een overhoring uit de mouw schudden. Dat bestaat niet meer”, legt Sonja uit.

"Mooiste is omgang met jonge mensen"

Toch zou ze meteen opnieuw voor haar beroep kiezen. “Het blijft boeiend. Het mooiste van onze job is de omgang met jonge mensen. De vriendschap die je daarvan terugkrijgt, is onbetaalbaar. Je geeft iets, maar je krijgt enorm veel terug”, zegt ze geëmotioneerd. Minder leuk vindt ze de vele vergaderingen die erbij gekomen zijn. “Als ik mocht kiezen: zet mij voor een klas vol met leerlingen, doe de deur dicht en ik blijf het doen”, stelt ze.

Maar aan alle mooi verhalen komt een eind. Woensdag stond Sonja een laatste keer voor de klas. Tot aan de kerstvakantie houdt ze toezicht tijdens de examens en vanaf 1 januari gaat ze met pensioen. Die vrije tijd wil ze vooral spenderen aan reizen. “Sinds 1 december heb ik het reisbureau in Boortmeerbeek dat ik in bijberoep nog had ook stopgezet. Bovendien word ik over twee weken voor de eerste keer grootmoeder. Ik zorg dus mee voor een stukje voor mijn kleindochter”, vertelt ze. Daarnaast wil ze van haar pensioen genieten in Spanje, waar ze een huisje heeft gebouwd. “Spanje is mijn tweede thuis. Daar kan ik ook mijn mama mee naartoe nemen.”